

havde truffet hinanden der. Jytte, der ogsaa denne Dag havde holdt sig borte fra Langelinje for ikke at møde ham, var om Eftermiddagen, da det mørknede, alligevel bleven lidt urolig. Hvad hendes Fætter John den foregaaende Dag havde fortalt hende om hans Sindstilstand, var begyndt at vække Ængstelse hos hende. Hun kom da til at tænke paa, at han maaske vilde søge hende ved Koncerten, idet det laa nær at antage, at hun vilde komme der. For at berolige sig selv gik hun saa derhen.

I den Hensigt at sidde skjult skaffede hun sig Plads i Baggrunden af Salen; men han opdagede hende næsten øjeblikkeligt, og da hun gik derfra, stod han og ventede paa hende udenfor Indkørselen i Skyggen af en af Pillerne.

Hun havde forudset det og alligevel ikke søgt at undgaa ham. Hun havde under Koncerten følt det haabløse i længer at lyve sig fra sin Forelskelse, og hun var for stolt til at ville flygte for den. Han traadte hen til hende med Hatten i Haanden og bad om Tilladelse til at følge hende til hendes Port. Hun nikkede tavs, og de gik sammen tværs over Gaden midt i Mylret af Mennesker og Vogne.

Men de 120 Skridt til hendes Port var en altfor kort Vej til det meget, som Karsten From havde at sige hende, og Jytte standsede forresten heller ikke selv men gik videre. Ved Hjørnet af Store Kongensgade